

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci

žalobce: **Mgr. Karel S.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 1.920.000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. ledna 2021, č. j. 15 C 53/2020-436,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. o věci samé a ve výroku III. o nákladech řízení potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně částečně zastavil řízení o požadavku žalobce na zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 1.920.000 Kč (výrok I.), žalobu o zaplacení 1.920.000 Kč zamítl (výrok II.) a uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady řízení ve výši 1.500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované náhrady nemajetkové újmy, která mu vznikla v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním, které probíhalo u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 3 T 19/2017. Žalobce byl okresním soudem pravomocně zproštěn obžaloby pro skutek kvalifikovaný jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku. Nezákonné trestní stíhání žalobce trvalo od 29. 7. 2016 do 28. 5. 2019, tedy celkem 2 roky a 10 měsíců. V souvislosti s tímto trestním stíháním žalobci vznikla nemajetková újma vyčíslená na 2.000.000 Kč. Dle žalobce mu v důsledku nezákonného rozhodnutí byla způsobena újma, neboť došlo k zásahu do jeho osobního, rodinného a profesního života. Trestní stíhání se jej dotklo jako dosud bezúhonného občana vykonávajícího funkci v samosprávě (člen zastupitelstva města xxx), dopad na jeho osobu v souvislosti s trestním stíháním byl výjimečně devastující.
3. Žalovaná nepopírala existenci nezákonného rozhodnutí a potvrdila, že u ní žalobce dne 5. 8. 2019 uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 14.944 Kč spočívající v náhradě nákladů právního zastoupení a nárok na poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 2.000.000 Kč. Žalovaná žalobcům nárok částečně uznala, a to ve výši 93.844 Kč, z toho částka 13.844 Kč připadla na náhradu škody za vynaložené náklady na obhajobu a částka 80.000 Kč připadla na vzniklou nemajetkovou újmu, současně se žalobci omluvila.
4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce byl nezákonně trestně stíhán, má proto podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“) právo na náhradu nemajetkové újmy. S odkazem na ustanovení § 5 písm. a), § 8 odst. 3 a 31a odst. 1, 2 OdpŠk uzavřel, že žalobci v souvislosti s trestním stíháním vznikla nemajetková újma. Trestní stíhání trávající 2 roky a 10 měsíců považoval za časově přiměřené pro rozhodnutí v trestní věci v poměru s jeho projednávaným předmětem. V této souvislosti považoval obvodní soud omluvu, které se žalobci dostalo v rámci předběžného projednání nároku, a částku 80.000 Kč jakožto peněžitou satisfakci za zcela přiměřenou náhradu za nemajetkovou újmu, která žalobci v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním vznikla a žalobcovu nemajetkovou újmu zcela kompenzovala. Proto žalobu zamítl i co do zaplacení částky 1.920.000 Kč. Řízení o požadovaném příslušenství pak zastavil z důvodu částečného zpětvzetí žaloby. O nákladech řízení rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s vyhláškou č. 254/2015 Sb.
5. Žalobce podal včasné odvolání proti výroku II. a III. rozsudku. Namítal v něm, že soud prvního stupně postupoval při stanovení výše peněžního zadostiučinění mechanicky a nedostatečně zohlednil specifika případu. Zdůraznil, že byl stíhán jakožto městský zastupitel, byl tak vystaven společenské dehonestaci ve městě, kde je veřejně známou osobou, přičemž trestná činnost ve veřejné sféře je výrazně odsuzována, což nelze bagatelizovat tím, že byl opětovně zvolen do zastupitelstva. Nezákonný zásah do osobnostní sféry dosud bezúhonného žalobce trval tři roky a byl od počátku založen na závažných odborných chybách, jelikož obvinění nemělo být vůbec vzneseno, se státní zástupkyní i soudkyní bylo vedeno kárné řízení pro jejich odborné selhání, znalecký posudek byl nadbytečný a orgány činné v trestním řízení neznali zákon o obcích. V případě figuroval poslanec, proto o něj byl větší zájem médií. Žalobce prošel všemi fázemi – podezřelý, obviněný, obžalovaný a odsouzený a proto by měla být jeho újma čtyřikrát vynásobena, jelikož nezákonná rozhodnutí se vršila a navazovala jedno na druhé. Žalobce dovozoval, že je

obecně nutné zvýšit odškodnění osob, vykonávajících funkce v samosprávě, a že za nezákonná rozhodnutí, zasahující do osobnostní sféry, musí stát nést vyšší hmotnou odpovědnost. Zásahu do jeho osobnostní sféry proto odpovídá částka 2.000.000 Kč, jelikož dosah trestního stíhání je pro něho nevyčísitelný a „osobnostní hodnota 83 Kč denně je protimluv“. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a jeho žalobě vyhověl, případně aby dle své úvahy náhradu za nehmotnou újmu zvýšil.

6. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku a zdůraznila, že tvrzení žalobce o mimořádně medializovaném, exemplárně chybně vedeném a žalobce poškozujícím řízení z proběhlého dokazování nevyplývá. Žalovaná nepopírá nezákonnost trestního stíhání žalobce, nicméně je nelze označit za selhání státu na všech úrovních. Policejní orgány vycházely ze znaleckého posudku, který se v řízení před soudem ukázal jako nepřesný z pohledu zjišťovaných skutečností, ani obhajobou dodaný znalecký posudek však nebyl proveden metodicky správně a až revizní znalecký posudek, provedený v řízení před soudem, vedl ke zproštění obžaloby. Trestní stíhání žalobce nebylo s ohledem na okolnosti věci nepřiměřeně dlouhé a nelze tak z obecného pohledu hovořit o „selhání justice“ či „vršení chyby za chybou“, což jsou čistě subjektivní hodnocení žalobce. Oproti jiným případům nedošlo v posuzovaném řízení k nepravomocnému odsouzení žalobce ani k soudem zaviněným průtahům a rovněž kárný senát nedošel k závěru, že by soudkyně či státní zástupkyně kárně pochybily. K medializaci případu žalovaná poukázala na závěry judikatury Nejvyššího soudu (rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1141/2018) s tím, že excesivní míra vyjadřování orgánů činných v trestním řízení nebyla ze strany žalobce tvrzena ani prokázána. Publicita v této věci se nevztahovala k veřejnému odsouzení žalobce, ale k prostému informování o věci a média informovala i o zproštění obžaloby a o odškodnění. Okolnosti sporu dokazují, že trestní stíhání žalobce nemělo přílišný či dlouhodobý vliv na osobnostní obraz žalobce na veřejnosti ve městě, kde vykonává svou funkci v samosprávě.
7. Odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, přičemž v souladu s § 214 odst. 3 o. s. ř. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť odvolání bylo podáno pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci a účastníci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili. Odvolací soud pak shledal, že odvolání žalobce není opodstatněné.
8. Odvolací soud předně seznal, že soud prvního stupně správně a v rozsahu, který lze považovat za dostatečný pro rozhodnutí věci, zjistil skutkový stav, přičemž provedené důkazy v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. hodnotil jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, a na tomto základě pak dospěl ke správným skutkovým zjištěním a věc správně právně posoudil. Rozsudek soudu prvního stupně tak mohl být dostatečným podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu ve věci. Odvolací soud v této věci tak vychází ze zjištění a navazujících právních úvah učiněných soudem prvního stupně, na něž pro jejich správnost v zájmu přehlednosti vlastního rozhodnutí odkazuje s následujícím upřesněním.
9. V tomto řízení uplatnil žalobce nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé jeho trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby. Podle ustanovení § 7 odst. 1 OdpŠk, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
10. Je ustálenou soudní praxí, že podle OdpŠk odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Jelikož zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne

23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017). Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 3 T 19/2017 zproštěn obžaloby, o existenci nezákonného rozhodnutí není pochyb.

11. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2).
12. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 OdpŠk, jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.
13. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. Kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let, než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty přičemž podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah. 2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádějího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a

nečinit z něj mechanicky určující hledisko. Zároveň u tohoto kritéria je třeba věnovat zvýšenou pozornost možnému zdvojení uplatňovaného nároku založeného na totožném skutkovém základě, a to zejména ve spojení s možnou nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Úkolem soudu proto je, aby na základě vylíčených skutkových tvrzení právně posoudil, mezi jakou újmou (jako následkem) a jakou skutečností (jakožto příčinou této újmy) má být příčinná souvislost zjišťována a zda se jedná o nárok jediný, či zda žalobce v rámci svých žalobních tvrzení vymezuje nároků více. Zatímco nepřiměřená délka řízení typicky způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby obviněné z trestné činnosti v tomto stavu nejistoty, samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmy, jež vylíčil žalobce a které by se souhrnně daly označit za morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života. 3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) – mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií.

14. V soudní praxi je též zastáván názor, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).
15. Soud prvního stupně postupoval správně, pokud takovou přímou komparaci s obdobnými případy provedl. Navíc je nutno akcentovat (při respektování principu harmonie soudních rozhodnutí dle § 13 o. z.), že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 Co 26/2021 (ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 10. 2020, č. j. 28 C 51/2020-182) byla jedné ze spoluobviněných (a pravomocně obžaloby zproštěné) zastupitelek města xxx Lence K. přisouzena náhrada nemajetkové újmy ve výši 80.000 Kč, tedy částka totožná jako ve věci posuzované. Pokud žalobce v podaném odvolání srovnával svou věc s věcí poškozeného JUDr. Libora G., tak jeho věc (jak je známo odvolacímu soudu z úřední činnosti) je vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 185/2020, dosud v ní ale nebylo rozhodnuto.
16. Soud prvního stupně v souladu se shora uvedenou judikaturou všechny relevantní okolnosti věci zvážil a dospěl ke správnému závěru, že žalobcovo trestní stíhání trvalo od 29. 7. 2016 do 28. 5. 2019, tedy přiměřeně dlouhou dobu, za trestný čin, z něhož byl obviněn (porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku) mu nehrozil vysoký trest

(odnětí svobody nejvýše na dobu 6 měsíců) a trestní nemělo zásadní dopad do sféry jeho rodinného, pracovního či společenského života. V průběhu posuzovaného trestního řízení nebyl žalobce omezen na osobní svobodě a netvrdil ani neprokazoval, že by jej trestní stíhání významně poškodilo co do jeho pověsti v okruhu jeho přátel a známých. Následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce tak byly soustředěny v zásadě v rovině osobního prožitku, pocitu dehonestace a stresu, který nepochybně zasáhl i osoby jemu blízké, jejichž život jinak trestní stíhání žalobce ovlivnilo jen zprostředkovaně.

17. Namítal-li žalobce medializaci své trestní věci, je nutno připomenout judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1141/2018), podle níž „jako přičitatelné k tíži státu a jako úkornější vůči osobě, jež byla později zproštěna trestního stíhání, lze hodnotit excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, přičemž za takové jednání lze považovat i případné veřejné vyjadřování orgánů činných v trestním řízení, která pro média hodnotí domnělou trestnou činnost obviněného (obžalovaného). Není-li však takových vyjádření ze strany orgánů činných v trestním řízení, je medializace případu prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení“. O takovou situaci se v posuzované věci nepochybně jedná, navíc žalobce sice v průběhu řízení předložil rozsáhlý seznam článků, které o trestním řízení informovaly, se jménem žalobce je však spojen až článek ve Zpravodaji města xxx, xxx, který je svou povahou spíše apologetikou žalobcovy postupu.
18. Žalobce svou argumentaci k tomu, že jeho případ zasluhuje satisfakce v podstatné vyšší peněžní částce, než mu byla poskytnuta, zakládá především na tom, že jeho trestní stíhání vůbec nemělo proběhnout, neboť bylo založeno na odborně vadném (případně zmanipulovaném) posudku a orgány činné v trestním řízení odborně pochybily, neboť chybně vyložily skutkové i právní otázky s ním související. V tomto směru se však projevuje ryze subjektivní hledisko žalobce, vycházející z úkorného vnímání jeho obvinění z trestného činu, které se ve výsledku ukázalo být nedůvodným. Z pohledu takového výsledku však lze zpětně pochybení orgánů činných v trestním řízení konstatovat vždy, jestliže řízení neskončilo pravomocným odsouzením a právě z tohoto důvodu je poškozenému takovým trestním řízením poskytováno zadostiučinění za nemajetkovou újmu, nemůže se tedy jednat o skutečnost tuto újmu zvyšující. V náhradovém řízení nemůže soud posuzovat správnost postupu orgánů, činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání, rozhodující pro vznik nároku na náhradu újmy je pouze jeho výsledek. Žalobce ve svém obecném odsudku svého trestního stíhání netvrdil, že by se některý z orgánů činných v trestním řízení dopustil konkrétního (v trestním řízení zjištěného) procesního pochybení anebo excesu (např. šikanózního postupu) a samotný fakt, že policie či státní zástupce včas neodhalili nedůvodnost jeho trestního stíhání, není důvodem pro vyšší peněžní satisfakci, než byla poskytnuta poškozeným v jiných obdobných případech. Argument žalobce o nutnosti násobení zadostiučinění, neboť prošel všemi fázemi (podezřelý, obviněný, obžalovaný a odsouzený) trestního řízení je zcela iluzorní a je v rozporu se shora uvedenou judikaturou dovolacího soudu. Navíc řízení před trestním soudem bylo završeno návrhem samotné státní zástupkyně na vydání zprošťujícího rozsudku v dané trestní věci, což svědčí o sebereflexi orgánů činných v daném trestním řízení, nikoliv o koniášsky inkvizičním přístupu.
19. Nedůvodná je i odvolací námitka žalobce týkající se toho, že soudkyně a státní zástupkyně čelily kárnému řízení. Kárné řízení soudce či státního zástupce nemůže být vedeno pro „odborné selhání“, ale pouze pro zaviněné porušení povinností (typicky pro nečinnost v řízení) nebo pro chování nebo jednání, narušující důstojnost funkce nebo ohrožující důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování (srov. § 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích). Navíc kárný senát Nejvyššího správního soudu zprostil kárné žaloby příslušnou lounskou státní zástupkyní, jak je soudu rovněž známo z úřední činnosti.

20. Ze samotné okolnosti, že žalobce byl stíhán v pozici obecního zastupitele, rovněž nelze dovozovat vznik vyšší nemajetkové újmy. Ten, kdo vykonává veřejnou funkci, si naopak musí být vědom toho, že jeho činnost je pod vyšší veřejnou kontrolou a zároveň se u takové osoby předpokládá vyšší míra odolnosti vůči stresovým faktorům, mezi něž patří i trestní stíhání. Žalobce netvrdil ani žádný konkrétní následek posuzovaného trestního řízení v oblasti jeho veřejné činnosti. V odvolání naopak zmiňuje, že byl opětovně zvolen do zastupitelstva, z čehož lze důvodně usuzovat, že trestní stíhání oproti jeho tvrzení o obecném vnímání trestné činnosti ve veřejné sféře nijak zásadně negativně neovlivnilo jeho společenský status. K tomu soud prvního stupně uvedl i odpovídající skutkové zjištění, že u komunálních voleb v roce 2018 žalobce získal ještě vyšší počet hlasů než ve volbách předchozích. K polemice žalobce ohledně výše peněžního zadostiučinění v případech nezákonného trestního stíhání obecně odvolací soud uvádí, že toto zadostiučinění představuje pouze určitou fikci kompenzace nehmotné újmy, jež je jinak penězi nevyčíslitelná a protože nemůže být jeho smyslem její plná náhrada. Posuzované trestní řízení se v porovnání s jinými případy nezákonného trestního stíhání nevyznačuje žádným významným specifickým, pro něž by bylo na místě uvažovat o vyšší míře peněžního zadostiučinění, než jaká byla poskytnuta poškozeným ve srovnatelných soudem prvního stupně zmíněných případech.
21. Lze tak shrnout, že odvolací výhrady žalobce neměly potenciál zvrátit věcnou správnost napadeného rozsudku v zamítavém výroku II. o věci samé a akcesorickém výroku o nákladech řízení, proto ten byl odvolacím soudem potvrzen jako věcně správný podle § 219 o. s. ř.
22. O náhradě nákladů odvolacího řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy plně úspěšné žalované vznikly náklady za jeden úkon po 300 Kč (vyjádření k odvolání) dle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. O lhůtě splnění povinnosti žalobce zaplatit tuto náhradu nákladů řízení v celkové částce 300 Kč bylo rozhodnuto dle § 160 odst. 1 o. s. ř.
23. Odvoláním nedotčený výrok I. rozsudku nabyt samostatně právní moci podle § 206 odst. 2 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá odvolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 18. května 2021

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu